

Nr. 1
1996
Argång 27

Information

I
DETTA
NUMMER

Sveriges äldsta UFO-tidskrift

Cisco Grove-fallet 1964	sid. 3
Nätfångsten	sid. 9
Den mystiska "Silverkulan"	
Tidningsnotis	sid. 10
Varelserna	sid. 11
UFO med dragningskraft	sid. 14
De flygande tefatens natt i Anderna	
Den stora skakningen	sid. 15

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

Ledare

Hej igen och välkomna till ett nytt intressant år med UFO-Information. Vi har drabbats av enorma förseningar pga nya bestämmelser på tryckeri fronten. Vi är tvingade att betala ett högre pris för trycket om vi inte lämnar in ett visst antal tryckjobb under ett år. Den kvoten kom vi inte upp till under 1996 så vi har varit tvugna att vänta tills nu med detta tryck. Jag är ledsen över att detta har drabbat er prenumeranter. Vi kommer att byta tryckeri och se till att detta inte upprepas. Vi har nu tack vare detta fått lägga ihop nr 3 och fyra till ett dubbelnummer som kommer så fort vi har färdiga avtal med det nya tryckeriet. De första två nummren trycks som vanligt men sedan kan ni räkna med ett annat tryck. På UFO-fronten har vi under 1996 fått in en del intressanta fall som ni kan läsa om i tidningen men någon större tillströmning har inte skett. Vi räknar med att under första kvartalet av 1997 kunna komma igång med vår "Internet satsning" Vi kommer att få en hemsida och länkar till andra trevliga UFO-föreningar. Väl mött under 1997.

Hälsningar Kjell red.

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO

EN HANDELEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförsämrat billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:

"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Cisco Grove-fallet 1964

Reds anm: Ted Bloecher, som en tid under mitten av 1960-talet var anställd hos NICAP och som är författare till *The Report on the UFO Wave of 1947*, sammanställde denna rapport som grundats på anteckningar och utskrift av intervjuer som genomförts av fältforskaren Paul Cerny. Deras rapport om detta fall publiceras här för första gången någonstans. Endast ett fåtal redigeringar har gjorts i syfte att bevara omedelbarheten och spänningen hos originalet.

I maj 1965, efter att ha läst en artikel om UFOs av major Donald E. Keyhoe i tidskriften *True*, skrev fru Donald Smythe [pseudonym] ett brev till NICAP i vilket hon beskrev en extraordinär händelse som hennes make upplevt när denne var ute och jagade med pil och båg i september året innan i Cisco Grove-området i norra Kalifornien. Brevet sändes till Paul Cerny, ordförande i NICAP:s Bay Area Subcommittee, för uppföljning.

Under veckohelgen efter den 4 juli 1965 gjorde Cerny, tillsammans med kommittémedlemmen David Slette, en intervju med vittnet i dennes hem i Sacramento-området. Mötet bandades och en detaljerad förstahandsredogörelse av ett av de mest bisarra kontakterna med ett UFO och dess förmodade piloter arkiverades för NICAP:s räkning. Sedan detta första möte, har Cerny gjort tre senare intervjuer med vittnet, samt haft ett flertal förbindelser i ett försök att inhämta ytterligare detaljer. De händelser som beskrivs i berättelsen av denna rapport är en kompilering av Cernys första bandade intervju och material han erhållit vid senare tillfällen.

NICAP:s utredare har beskrivit vittnet, som var 28 år vid tiden för händelsen, som en tystlåten, något blyg ung man som är intresserad av jakt, sport och tävlingsbilar. Han är fabriksarbetare, har fru och barn, och gjorde intryck på Cerny med sin öppen- och uppriktighet. Smythe fullbordade inte sin högskoleutbildning utan slutade skolan när han var seniorstudent. Sedan dess har han emellertid låtit utbilda sig i speciellt svetsning. Cerny beskriver vittnet som en hårt arbetande familjefar med ett bra jobb, som är stabil, pålitlig och lugn med ett trevligt hem och bil. Smythe har aldrig vid något tillfälle sökt eller önskat någon tidningspublicitet kring sin upplevelse, detta trots

av Ted Bloecher & Paul Cerny

att han vid minst ett tillfälle blivit tillfrågad av reportrar. Han har faktiskt upprepade gånger begärt att hans namn ska förbli skyddat, av rädsla för att bli förlöjligad och kanske bli av med sitt jobb. Av denna anledning har, såvitt NICAP känner till, ingen redogörelse av fallet stått att läsa i någon dagstidning. Det har däremot publicerats på annat håll.

APRO i Tucson, Arizona, under ledning av L. J. Lorenzen, fick höra talas om Cisco Grove-fallet av vänner i Sacramento. APRO kontaktade dr. James A. Harder vid University of California och bad denne intervjua vittnet. En artikel grundad på denna intervju, vilken innehöll ett antal felaktigheter, fanns att läsa i *APRO Bulletin* för juli-augusti 1966. Smythe läste igenom en kopia av denna artikel och strök under felen. En mer riktig version av fallet presenterades i *Flying Saucer Occupants* av Coral & Jim Lorenzen (1967). I stort sett samma artikel av Coral Lorenzen togs med i *The Humanoids*, en utgåva av brittiska *Flying Saucer Review* (extranummer för oktober-november 1966, sid. 61-63).

Förutom dessa publikationer togs fallet upp i en artikel av John Keel i tidskriften *Saga* (februari 1967). Keel använde sig av artikeln i *APRO Bulletin* som sin källa, och förutom alla felen i denna förvrängde han ytterligare fakta i sin egen version av händelsen.

Denna rapport försöker presentera den mest noggrant kontrollerade och mest riktiga redogörelsen för detta fall. NICAP står i skuld till Cerny för att denne inte endast inhämtat de första upplysningarna om detta märkliga fall, utan också för hans senare undersökningar vilka blottade ytterliga information samt även klargjorde en del hos det tidigare materialet. NICAP står lika mycket i skuld till vittnet och dennes familj, vars samarbete med Cerny i att skaffa fram upplysningar om händelsen verkligen uppskattats.

Redogörelsen

Fredagen den 4 september 1964 gav sig Donald Smythe, en 28-årig fabriksarbetare som bodde i Sacramento, Kalifornien, iväg för att jaga med pil och båg tillsammans med två kamrater, Tim R. Tuckahoe från Loomis och Vincent Arthur från Citrus Heights [bägge namnen är pseudonymer]. Den dagen slog de läger i Cisco Grove-området i Placer County, ca 5 km söder om Route 40, nära Loch Laven-sjöarna.

De ägnade resten av dagen åt att jaga och vid kvällen hade de blivit åtskilda. Smythe befann sig på krönet av en bergås som slutade i en brant sluttning och han såg att han var tvungen att gå tillbaka i sina spår och gå runt för att kunna träffa de andra. Deras läger befann sig ca tre bergåsar bort. Denna ås var emellertid längre än Smythe räknat med och han missade sina kamrater och gick vilse. Vid det laget hade solen gått ned, och eftersom det började bli mörkt beslutade han sig för att klättra upp på åsen igen och tillbringa natten i ett träd för att skydda sig.

Ca två timmar hade gått då Smythe lade märke till ett ljus nedanför krönet på bergåsen i norr. Månen höll just på att gå upp, enligt vad vittnet uppgav. (Månen, endast två dagar före nymåne, gick i verkligheten upp kl 3.30 den 4 september.) Ljuset, som rörde sig i västlig riktning i något slags sick-sackbana, såg enligt vittnet "precis ut som en ficklampa eller lanternerna som guppade upp och ner. Men det befann sig nedanför horisonten... Jag såg det gå upp över ett träd och sedan ned och jag tänkte att det kanske var en helikopter från skogvaktarstationen." Ljuset var det enda jägaren kunde se; det var vitt och blinkade ej eller utsände strålar där det rörde sig i en bana strax nedanför den norra bergåsen.

Smythe klättrade ned från trädet och tände tre brasor på tre stora stenar nedanför trädet, på ett avstånd av ca tre meter ifrån varandra, för att väcka uppmärksamhet. Han ställde sig mellan två av brasorna och viftade med armarna, och ljuset ändrade plötsligt kurs och närmade sig från nordväst till ett avstånd han bedömde vara ca 50 eller 60 meter på en höjd något ovanför ögonnivån. Han kunde inte urskilja någon kropp som ljuset satt på, och han hörde inget ljud. "Det var det som skrämde mig," berättade han för NICAP-utredaren Paul Cerny. "Jag hörde inte det minsta ljud." Ljuset svävade mellan två träd och "bara hängde där, och jag var helt klar över att det inte var någon helikopter, och då var allt jag kunde se det där lilla ljuset. Jag tänkte att det kanske bara var en liten grej ty jag kunde inte se någonting bakom det. Jag tänkte på ett flygande tefat då, men jag tänkte att det bara var ett litet ett... så jag kastade bara upp min båg i trädet och klättrade upp. Jag bar camouflagedräkt från topp till tå, hela vägen, hatt och allt... och efter att jag satt mig tillrätta i trädet blev jag orör-

lig; satt så stilla jag bara kunde – tänkte att de kanske inte kunde se mig, därför att det var mörkt i trädet.”

orn han kunde se föremålet på marken, svarade Smythe: ”allt jag kunde se var toppen – det var ett ljus, ett blinkande

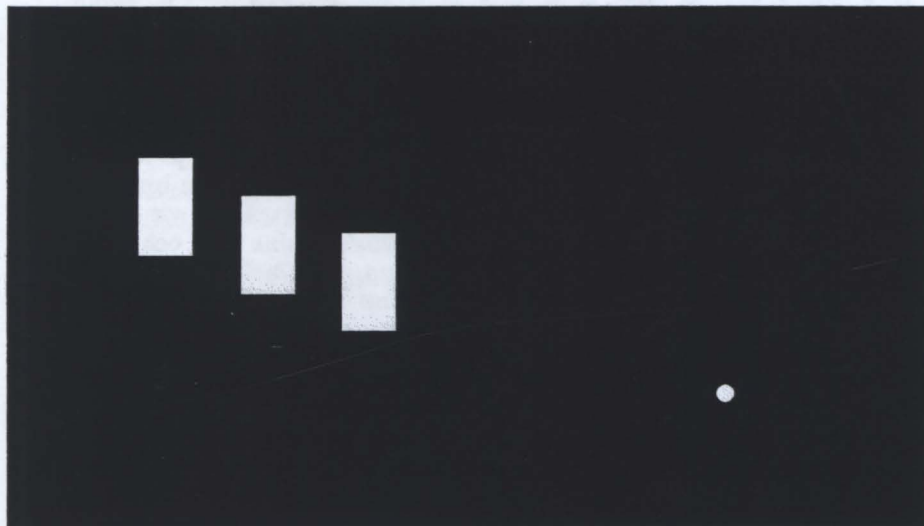

Fig. 1. Denna teckning är baserad på skisser utförda av vittnet. Det lilla runda ljuset längst ned till höger var det första ljuset som observerades. När det cirklade över vittnet åt söder blev de tre ”skimrande” rutorna till vänster synliga. Ljuset behöll hela tiden sitt läge i förhållande till de tre rutorna, men om de alla satt på en enda kropp kunde dennas konturer ej urskiljas mot den mörka bakgrunden. Vittnet uppskattade avståndet mellan det ensamma ljuset och de tre rutorna till att vara ungefär 15 meter. Det andra föremålet kom från mitttrutan, åtföljt av en skarp ljusblixt.

Ljuset utförde sedan en stor, svepande halvcirkel-manöver åt öster, runt vittnet, och rörde sig över en kanjon på södra sidan av bergäsen. ”Då kunde jag se det,” sade Smythe, ”och då skrämde det mig verkligen.” Förutom det skarpa ljuset såg han nu tre belysta, rektangulära rutor som var arrangerade i ett slags trappstegsformering (se fig. 1). Han såg inga konturer runt rutorna. Ljuset behöll ett fast läge till höger på ett uppskattat avstånd av ca 15 meter. Dessa rutor såg ut som ”plana ytor” och befann sig på jämnt avstånd ifrån varandra. Deras glans kunde jämföras med den effekt som uppstår ”när man tar aluminiumfolie och skakar den – du vet, vickar den mot en brasa...och man får fram den glittrande, skimrande effekten.” Han kunde inte se några förbindelser mellan varken de tre rutorna eller mellan dessa och ljuset. De hade stått stilla i omkring fyra eller fem minuter då ”någonting kom ut ur den andra och allt jag kunde se var något slags ljusblixt. Någonting gick rakt nedåt kullen.” Vad det än var för något som föll ut ur den andra rutan så försvann det i undervegetationens mörker. ”Det rörde sig riktigt fort. Jag såg en stor ljusblixt när det kom ut. Jag kunde inte se vad det var. Jag såg bara ett mörkt föremål skjuta rakt ned och det blixtrade till när det kom ut.” Detta andra föremål rörde sig tydligen runt vittnet i mörkret, till den norra sidan av bergäsen (se fig. 2). Han sade: ”Jag såg detta lilla blinkande ljus och jag kunde bara se... en bit av en kupol upptill och bara ett litet blinkande ljus på den.” På frågan

ljus på toppen.”

En kort stund senare, från det håll där det mörka föremålet med det blinkande ljuset hade landat, hörde Smythe ett brakande ljud genom buskarna nedför bergsidan och det rörde sig rakt ned i kanjonen. ”Efter ca fem minuters brakande genom undervegetationen såg jag denna första – vad kallar man det – person, eller något slags snubbe helt iklädd något slags ljusfärgad, silver- eller vitaktig uniform, med något slags pösiga veck runt ärmar och leder.” Varelserna verkade bära hjälm eller någon typ av huva – ”allt jag kunde se var ett mörkt ansikte” – och den kom fram till omkring 100 fot från trädet, stannade upp och såg ut att ”syssla med något bland manzanitabuskar...jag vet inte vad han gjorde...Och sedan fick den sällskap av en annan likadan och de kom ända fram till trädet och tittade upp mot mig.” Smythe beskrev ögonen som något i stil med en svetsares skyddsglasögon – mörka och stora, ”stora som en silverdollar.” Varelserna befann sig omkring 4 meter från honom, ”rakt nedanför trädet.” Han sade att de hade något slags ”signalförbindelse” med föremålet i luften, vilken verkade utgöras av ett ”hoande ljud, något i stil med det som ugglor brukar utstöta...och jag hörde det från dem på bergknallen och från huvudskeppet, skulle jag tro. Och varje gång detta ljud kom från skeppet...började de syssla med något annat...jag fick för mig att det fanns en förbindelse där. Det kan ha varit några ugglor någonstans, men jag uppfattade det som en förbindelse där.”

Medan dessa två varelser, vilka av vittnet beskrevs som ”människoliknande” till utseendet, stod nedanför trädet och stirrade upp mot honom, hörde Smythe mer rasslande i buskarna, denna gång från en något annan riktning, längs bergäsen, ”och jag såg dessa stora ögon komma, precis som två ihopkrokade ficklampor.” Dessa glödande, lysande ögon var rödororange, ”eldfärgade”. Ske-net från ögonen lyste upp ansiktet och käken. Ingen näsa kunde ses. Denna se-nast anlände individ, vars kropp var mänsklig till formen, var kort och undersäsig och såg ut att vara ”robotliknande” samt var iklädd ett slags metal-lisk uniform. Smythe beskrev skillnaderna mellan denna ”robotliknande grej” och de två humanoiderna. ”Den med ögonen som glödde...hade samma generella form, men var aningen längre.” Han sade att roboten var ungefär 1,50 meter lång. ”Där de stod, nedanför mig, var det svårt att få en uppfattning om djup,” tillade han.

Roboten kom ända fram till trädet ”och stod där en stund.” De två humanoiderna stod kvar nedanför klippfoten ”bara tittade...stirrade. De gjorde ingenting annat.” Denna tablå bröts slutligen när roboten gick bort till resterna av en av brasorna och med ena armen rörde omkring i askan och de glödande kolen. Smythe beskrev handen, som han såg den när den rörde omkring i askan, ”som om den var ledad, men den såg ut som en hand – du vet fingrar och allt.” Han jämförde den med en ”medeltida metallhandske”. Han sade att han inte kunde se så värst många detaljer från halsen och nedåt, bara en i stort sett mänsklig form. Han sade att sättet på vilket den rörde sig och gick omkring inte var ”smidigt”, som rörelserna hos humanoiderna var. Roboten gick sedan tillbaka till foten av trädet, och medan humanoiderna tittade på ”förde den ena handen upp mot munnen, jag vet inte varför, och något slags vit ånga kom ut.” Han beskrev munnen som ”fyrkantig och försedd med gångjärn,” något i stil med munnen hos en buktalares docka. Underkäken verkade den mesta tiden hänga öppen ca 3–4 cm. Han kunde se att dess huvud såg metalliskt ut.

”När den där vita ångan, röken eller vad det nu var kom ut så tuppade jag av...Det var nästan som en svag bris. Han befann sig mot vindens riktning från mig så den kom fram genom trädet och uppträdde som kväve, precis som en gas...Jag kände aldrig någon lukt, det förekom ingen som helst lukt av något slag, men jag liksom bara kippade efter luft och sedan tuppade jag av och föll ihop över min bage. Den var det enda som höll mig kvar i trädet, och när jag vaknade upp kände jag mig illamående...Jag fick känslan

av att de var ute efter mig. Jag skulle vara lugn och stilla innan detta." På frågan hur länge han trodde att han var avtupp, sade Smythe: "Jag tror inte det var så värst länge. Jag var vid halvt medvetande. Jag kunde känna hur jag föll över bågen och sedan resa upp kroppen. Jag tvivlar på att jag var avtupp mer än några minuter..."

den började falna...så började de komma närmare igen."

Smythe fortsatte att tända eld på saker och ting och kasta ned dessa. "Det växer mycket lite buskar eller annat runt platsen och jag försökte få igång en brand...jag plockade fram allt jag hade i fickorna och jag slet av mig min camouflagedräkt, och jag tände

jag träffade honom blev det liksom en rejäl ljusbåge, det bara blixtrade till riktigt starkt. Jag hade bara tre pilar med mig, så det var allt jag sköt. Jag sköt honom tre gånger och varje gång knuffades han bakåt en bit, med bara en kraftig, skarp blix. På frågan var han siktade, sade jägaren: "det var mot hjärttrakten...Han stod med ryggen mot klipporna så han knuffades inte så långt. Och varje gång jag sköt så flyttade sig de andra också en aning. Jag skulle gissa att de blev något skrämde." De försökte inte besvara beskjutningen och Smythe såg dem inte vid något tillfälle bära några skjutvapen, eller något som kunde anses vara vapen.

Efter att ha gjort slut på sina pilar, klättrade Smythe upp till toppen på trädet och spände fast sig vid stammen med sitt bälte, "bara ifall". Från denna stund blev händelseförloppet nästan bara en massa upprepningar och fortsatte återstoden av natten. Vid ett tillfälle, som ej omnämndes närmare av vittnet, fick den första roboten sällskap av en annan likadan varelse. Efter att han spänt fast sig i trädet närmade sig roboten åter trädets fot och utsände ännu en gång den gasformiga utdunstningen, vilken fick vittnet att tuppa av. När han kvicknade till upptäckte Smythe att de två humanoiderna försökte klättra upp i trädet, där den nedersta grenen befann sig 3,5 m från marken. (Smythe ställde sig på toppen av den 120 cm höga stenen vid trädets fot för att kunna ta sig upp till den lägsta grenen.) "De två i vitt försökte hjälpa varandra upp i trädet," förklarade han. "Varje gång de var på väg upp grep jag tag i trädet och skakade det så gott jag kunde, böjde det så gott jag kunde...Så snart det förekom minsta rörelse gav de upp. De var, skulle jag gissa, osäkra på vad som hände, och detta höll dem nere. Jag bröt av grenar och kastade ned dessa, och jag kastade ned alla småpengar jag hade i fickan och allt annat jag hade på mig, bara för att distrahera dem. Och detta höll på hela natten." Så snart humanoiderna dragit sig undan kom roboten fram till trädets fot och utsände ett annat ångmoln. "Jag skakade trädet och sedan nådde mig denna gas och jag tuppade av, och sedan, så snart jag kvicknat till, kippade jag efter andan, och så snart jag återhämtat mig började de försöka ta sig upp i trädet, så jag visste att jag inte var avtupp så värst länge, ty jag tror inte de hade hållit sig borta så länge." Vid ett tillfälle, när Smythe kastade ned sin matlåda, sprang en av humanoiderna bort och plockade upp den, undersökte den och kastade den sedan åt sidan.

"Och jag försökte med alla möjliga tokiga saker," fortsatte Smythe, "bara för att distrahera dem, du vet. Jag försökte skrika och väsnas på alla

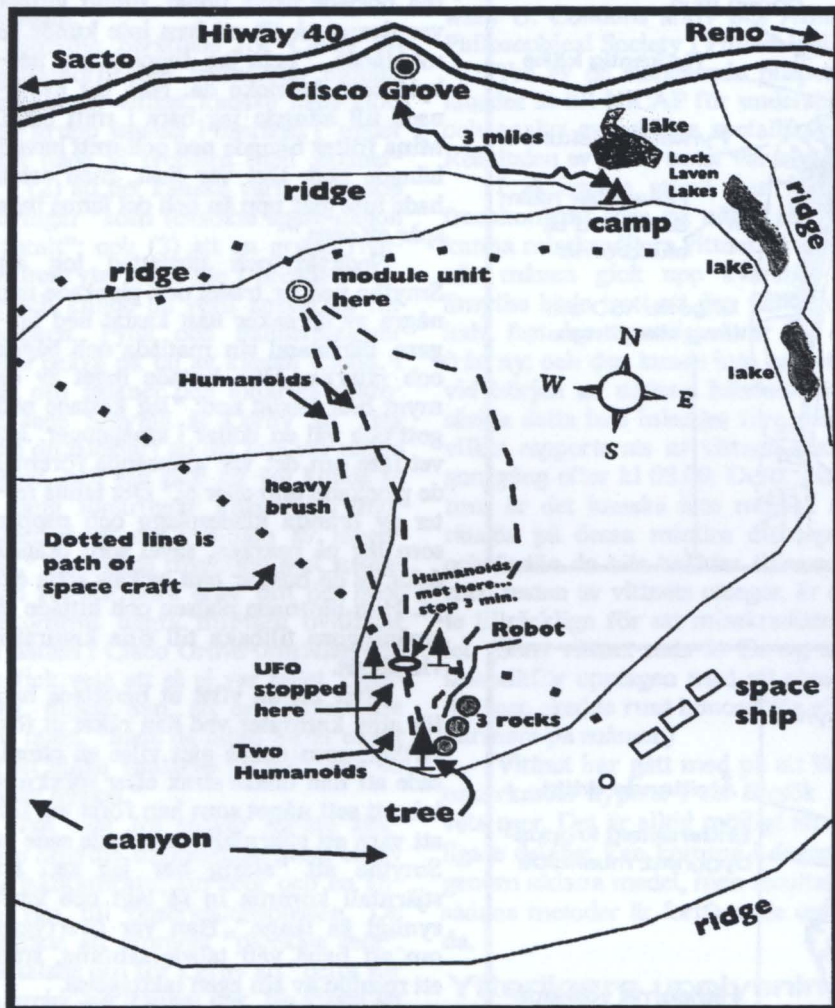

Fig. 2. Karta uppritad efter Smythes originalskiss.

"Sedan tände jag ett tändsticks-plån med avrivningständstickor. Jag hade sex eller sju tändsticksplån med mig, så jag tände ett plån och kastade ned det, bara för att se om detta skulle skrämma iväg dem, och det gjorde det. De drog sig bakåt och då började jag bli som galen med eld. Jag tände eld på min hatt och jag skulle tro att jag hade en massa hårolja på den, ty den flammade verkligen upp när jag kastade ned den, rakt vid foten av trädet, och då drog de sig bakåt en bra bit. De stannade upp gott och väl 50 till 75 fot bort. Så snart denna flammade upp lade jag märke till att det här skeppet skjutit iväg ett gott stycke upp på himlen. Jag såg det inte gå upp dit, jag bara tittade och det var där uppe. Jag kunde med nöd och näppe se det då...Jag skulle gissa att det var osäkert på sig självt och drog sig uppåt...Jag kunde nätt och jämnt urskilja det där. Och så snart el-

eld på det...det slutade med att jag bara hade jeansen och en T-shirt på mig och skorna. Jag tände eld på allt som kunde brinna, mitt jaktkort och allt i plånbocken som kunde brinna, och det slutade med att jag fick igång en liten brand...Men de höll sig på avstånd så länge det brann, så länge det flammade ordentligt. Så snart elden falnade kom de närmare igen."

Vid det här laget hade minst tre timmar gått sedan mörkrets inbrott. "Efter att ha satt eld på allt som kunde brinna," fortsatte Smythe, "försökte jag skjuta roboten med min båge eftersom han var den enda som gjorde något mot mig. De andra två stod bara och tittade. Bågen jag har får upp samma hastighet som ett gevär på det korta avståndet, tolv fot eller så. Så jag spände den så mycket jag kunde och träffade honom första gången, och detta knuffade honom bakåt mot klipporna...När

möjliga sätt. Jag hörde ett gäng prärievargar yla långt bort i fjärran, så jag försökte till och med låta som dessa, för att få dem att tro att det fanns fler som jag som var på väg mot platsen. Jag försökte med allt upptänkligt för att distrahera dem, men de bara gick omkring och skötte sitt, som om jag

om han kunde se någon näsa, svarade Smythe först "nej", men sedan ändrade han sig och tillade: "tja, det såg ut som om den satt hemskt lågt ned i ansiktet, lågt och var platt."

Förutom de två robotarna och humanoidparet nära trädet, uppmärksammade Smythe minst en till vitklädd hu-

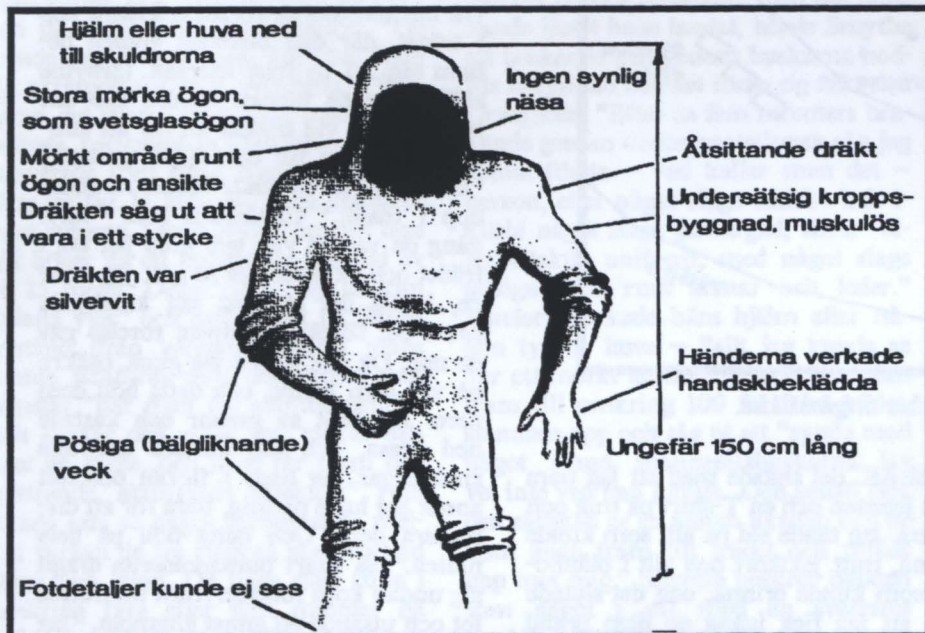
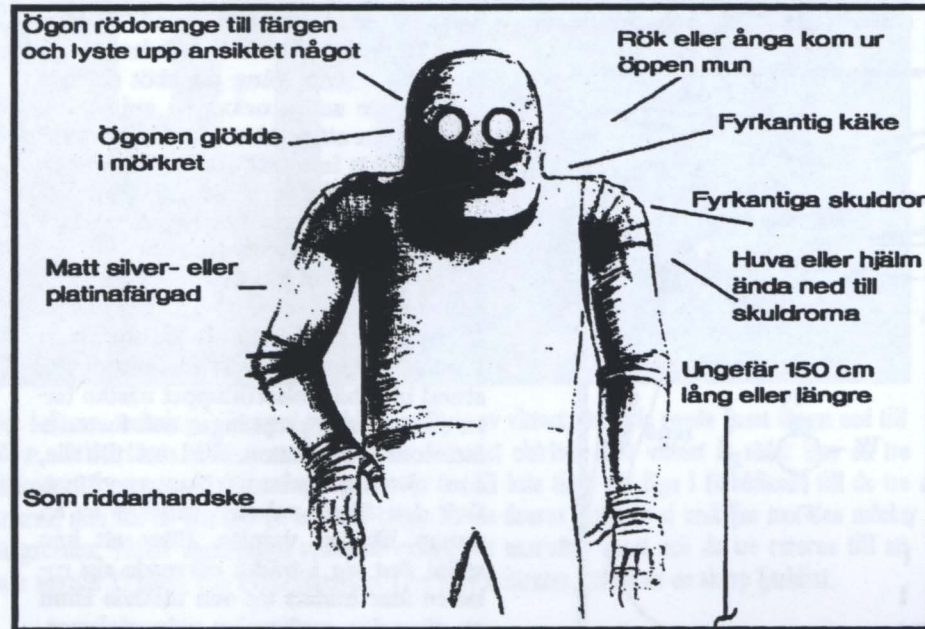
dets fot där "de stod med ansiktet mot varandra. Ni kan se på fotot (ej repr. här, Sörensen anm.), att trädet är ganska torftigt — man kan se rakt ned genom det. De stod mitt emot varandra och det såg ut som en massa ljusblixtar som rörde sig mellan dem, som ljusbågar...de lyste upp hela området under trädet, där de rörde sig fram och åter mellan dessa två." Stora mängder av dimma började driva uppåt. Enligt vittnet var denna så tät att han inte kunde se robotarna, "och jag tuppade av, nedkyld som helsicke då. När jag kvicknade till hängde jag bara i mitt bälte. Mina fötter hängde ned och mitt huvud hängde ned. Det var ljust, men solen hade inte gått upp än och det fanns inga spår av dem."

Nedkyld och utmattad tog sig Smythe ned ur trädet och plockade upp några av de saker han kastat ned tidigare, däribland sin matlåda och bågen och pilarna. Han hittade inget av de mynt han kastat ned: "Jag kastade ned gott och väl en dollar i småpengar. Jag vet inte om det var glänsande föremål de plockade upp eller ej." Det fanns rester av brända klädesplagg och papper som låg på marken, såväl som brända delar av de buskar han lyckats sätta eld på. Han lämnade platsen och hittade så småningom tillbaka till sina kamrater vid lägret.

Efter att ha vilat ut berättade han för sina kamrater vad han råkat ut för. Arthur, som också gått vilse en stund, sade att han också strax efter mörkrets inbrott sett något som han först tog för att vara ett stjärnfall, men hade sade åt Smythe att "aldrig har jag sett ett stjärnfall komma in så lågt och varit synligt så länge." Han var övertygad om att hans vän talade sanning, som ett resultat av sin egen iakttagelse.

Senare den dagen, då han kommit hem, berättade Smythe för sin fru vad han varit med om natten innan. Hans svärmor kände till en pensionerad astronomiprofessor i Sacramento och vittnet skrev ned en rapport om händelsen åt denne gentleman. Rapporten lämnades över till tjänstemän vid Mather Air Force Base i ett brev daterat den 9 september. Den 25 september gjorde en kapten Cloud från McClellan Air Force Base, i sällskap med en flygvapensergeant, ett besök hos Smythe i dennes hem, och bad om ytterligare upplysningar.

[Anm: NICAP fastslog senare att astronomen var Victor W. Killick vid Sacramento City Colleges astronomiska observatorium. En liknande verifikation av "kapten Cloud" försökte göras, men NICAP hittade bara en kapten Carl F. Cloud. Faktum är att Project Blue Book:s mapp om fallet, vilken offentliggjorts efter att denna rapport skrivits, visar att Smythe intervjuades den dagen av en kapten McCloud

Skiss på robot (ovan) och humanoid (nedan)

inte var där...De verkade inte höra. När jag skrek till, tittade dessa två i mänsklig form uppåt, och allt jag kunde se var ett svart, platt ansikte med stora mörka ögon. Jag kan inte säga vilken färg...[men de] verkade extra stora. Och deras ansikten var liksom svarta. Jag kunde inte se om de bar någon hjälm eller ej. De hade vitt [på sig]. Jag kunde se toppen — det såg ut som en dräkt de hade på sig, över huvudet. Allt jag kunde se var en svart bit av ansiktet, samt ögonen. Jag kunde inte urskilja några ansiktsdrag." På frågan

manoid, möjligen två, som gick omkring och prasslade i buskarna. "Jag kunde se dem gå över en klippa då och då, eller höra dem ute bland buskarna, där de prasslade till...De såg ut som om de spejade efter något, letade efter något. Jag vet inte vad...Jag skulle vilja påstå att de var fem eller sex (medräknat de två robotarna). Jag kan ha sett en och samma flera gånger. Jag vet inte."

Slutligen, precis när den östra delen av himlen började uppvisa gryningens första rosafärgade spår, rörde sig de två robotarna till ett läge vid trä-

och sergeant R. Barnes.]

Smythe samarbetade med flygvapnets utredare och lämnade villigt över en av pilspetsarna så att man skulle kunna undersöka om några metallfragment fastnat på denna. Han lämnade också över sin detaljerade, kommenterade karta över observationsområdet, vilken utvisade det specificerade läget för den rapporterade händelsen.

Smythe berättade för Cerny att flygvapenofficeren framförde möjligheten (1) att vittnet kanske hade stött på en grupp japaner i området ("under kriget hade vi problem med japanerna"); (2) att det kanske varit en grupp tonåringar "som försökte spela någon ett spratt"; och (3) att en grupp flygvapenrekryter legat ute i bivack i bergen och kunde ha varit ansvariga för händelsen. Fylla och hallucinationer fördes också på tal av kapten Cloud. I fråga om japaner och tonåriga skämtare sade Smythe åt Cerny att "jag visste omedelbart att det inte var några japaner...och jag sade att jag kunde se ett gäng tonåringar klädda i rymdräkter långt ute i mitten av ingestans." Han hade ringt upp McClellan-basen för att höra efter om det hade förekommit några militära övningar den natten i Cisco Grove-området, och han fick veta att så ej var fallet. Dessutom, tillade han, att om detta hade varit fallet, "hade de alltid hittat något sätt att lägga vantarna på mig, om de så hade önskat."

Två eller tre veckor senare återvände Smythe tillsammans med en av sina jaktkamrater, sin bror och en annan vän till observationsplatsen. De upptäckte att området "plockats rent". Han talade om för Cerny att "detta var alla grejer jag lämnat där. Jag visste att de fanns kvar där på morgonen jag begav mig därifrån. Jag tog dem inte med mig. Alla grejer var borta. Ingenting. Det var renplockat." De hittade däremot en del cigaretter och cigarettfimpar som låg på marken här och där. Smythe fick intrycket att flygvapnet med hjälp av hans kartor kommit dit med helikopter och "plockat rent på platsen."

Kapten Cloud hade försäkrat vittnet att hans namn skulle hållas hemligt, då han inte sökte någon publicitet. Ändå mottog Smythe en tid efter den officiella undersökningen brev från en UPI-journalist som hört talas om rapporten och önskade ytterligare detaljer; hans bror mottog också ett brev från en journalist som undrade om han var den som hade varit med om UFO-händelsen i Cisco Grove. I november erhöll han ett brev från UFO-forskaren Jacques Vallée, där denne bad honom lämna detaljer om iakttagelsen. Inget av dessa önskemål om upplysningar besvarades. Kapten

Cloud hade lovat vittnet att hans pilspets skulle återlämnas efter undersökningen. Detta skedde aldrig.

[Anm: Enligt ett brev daterat den 9 september 1968, från major James H. Aikman, på Blue Books informationskontor, gjordes ingen analys av pilspetsen och den hade "lånats ut till UFO-studiegruppen i Colorado." Pilspetsen förvaras för närvarande i Edward U. Condons arkiv hos American Philosophical Society i Philadelphia.]

Två av de återstående pilspetsarna lånades ut till NICAP för undersökning och analys av möjliga metallfragment. Resultaten av dessa tester var negativa.

I skrivande stund har ingenting framkommit som på något sätt skulle kunna misskreditera vittnet. Frågan om när månen gick upp kvarstår dock. Smythe hade trott att den var omkring halv, fast den egentligen var två dagar från ny; och den kunde inte ha gått upp vid början av nattens händelseförlopp, såvida detta inte inleddes före midnatt, vilket rapporterats av vittnet, utan någon gång efter kl 03.00. Detta sena datum är det kanske inte möjligt att få rätsida på dessa mindre diskrepanser, och fastän de bör beaktas tillsammans med resten av vittnets utsagor, är de inte tillräckliga för att misskreditera fallet. (Som vittnet sade åt Cerny, så var han alltför upptagen med att observera det som skedde runt honom för att titta närmare på månen.)

Vittnet har gått med på att låta sig underkastas hypnos i ett försök att få veta mer. Det är alltid möjligt att ytterligare detaljer kan komma i dagens ljus genom sådana medel, men resultaten av sådana metoder är fortfarande omstridda.

Ytterligare upplysningar

I ett brev till James McDonald vid University of Arizona, daterat den 14 juli 1966, klagade Cerny en del punkter som inte tagits upp i hans första rapport:

...Don talade om för mig att säsongen för jakt på rådjur med pil och båge vanligtvis börjar under Labor Day-helgen (ungefär 'arbetarklassens dag', en helg som firas i USA och Kanada, Sören anm.), och varar i tio dagar. Han var ganska säker på att de var ute i markerna första fredagkvällen efter Labor Day, vilken alltså skulle ha infallit föregående måndag. Detta skulle fastställa datum.

[Anm: Tyvärr förvirrar detta begreppet. Labor Day inföll den 7 september 1964, vilket skulle skjuta fram datum för iakttagelsen till fredagen den 11 september. Detta är för sent, eftersom brevet från astronomen Victor Killick till Mather Air Force Base daterats den 9 september. Å andra sidan kontaktade NICAP senare en tjänsteman vid California Department of

Fish and Game, vilken bekräftade att säsongen för jakt på rådjur med pilbåge inleddes den 29 augusti 1964, och upphörde den 13 september 1964. Sålunda befann sig Smythe och hans kamrater väl inom gränserna för den enligt lag tillåtna jaktperioden.]

Han säger att han inte exakt kan minnas det, men han tror att månen antagligen var halv eller något större just då. Han sade att han var alldeles för intresserad av sitt "sällskap" vid den aktuella tiden för att kolla upp månens storlek! Det kan man ju förstå!

[Anm: Emellertid var månen, vilket Bloecher noterade tidigare, en avtagande halvmåne den 5 september och gick inte upp förrän strax före soluppgången. Smythe kunde inte ha haft någon hjälp av månens sken för att se varelserna nedanför sig.]

De återvände till platsen ca två veckor senare, han och tre kamrater; en var hans bror, en var en av de kamrater han haft med sig natten för händelsen, samt ytterligare en vän. Under detta återbesök hittade han den pil han överlämnade till oss (NICAP) i toppen på en manzanitabuske. Den tredje pilen hittades aldrig, men kan ha tagits om hand av flygvapnet när de begav sig till området och finkammade platsen. Han plockade upp den första pilen morgonen efter händelsen, när han klättrat ned ur trädet, och överlämnade denna till flygvapnet. Han sade att han plockade upp matlådan som låg i närheten, men han kunde inte hitta några av de pengar han hade kastat ned. Tydligt hade de små besökarna plockat upp dessa och behållit dem. (Myntsamlare???)

Han tog sig upp i trädet genom att ställa sig på en sten, 90 till 120 cm hög, precis under trädet. Då han är 185 cm lång, kunde han precis nå de lägsta grenarna för att se sig upp i trädet. Varelserna försökte hjälpa varandra från marken att ta sig upp, men gjorde inget försök att klättra upp på stenen först, troligtvis var de för korta eller för kortbenta för detta. Han sade att en av robotarna något senare stod på samma sten när den försökte gasa ned honom. Ännu senare stod de två robotarna på samma sten med ansiktena mot varandra när utsläppandet av gas mellan dem blev mycket intensivt, men tydligen gjorde de själva inget försök att klättra upp i trädet. Endast humanoiderna försökte klättra upp i trädet från marknivå. Han gav intrycket att humanoiderna var mycket mer rörliga då de sprang undan när han kastade brinnande saker ned mot dem, vilket robotarna ej gjorde. Detta framstår också mer tydligt då han sade att den första roboten rörde omkring i elden med sin ena arm och avsiktligt spred ut askan och kolen.

Jag frågade Don om han någonsin läst eller hade någon kännedom om UFOs eller Flygande Tefat innan sin upplevelse. Han sade, bara den UFO-film han sett på TV ett eller två år tidigare. [Detta var den halvdokumentära filmen U.F.O. som släpptes år 1956, vilken var en dramatisering av radarobservationerna över Washington 1952.]

Efterverkningar

Så avslutas sålunda den officiella NICAP-rapporten, vilken skrevs i september 1968 av Ted Bloecher och Paul Cerny. Cerny upprätthöll emellertid kontakten med Smythe och dennes hustru i flera år efteråt. I oktober 1973 skrev fru Smythe till Cerny och avslöjade några av de fysiska och känslomässiga reaktioner hennes make upplevt efter händelsen:

Den dag Don kom hem från sin jaktutflykt märkte jag genast att något var galet när jag såg honom. Han var vit som ett lakan. Han gick som om han hade gått 100-tals miles...Han såg vimmelkantig ut. Han pratade med mig med darrande röst. Han hade mörka ringar under ögonen. Han såg hemsk ut. Hans armar var täckta med kåda, likaså hans byxor och T-shirt. Han hade små rivsår på armarna. Han kom in och sade inte ens hallå eller något. Han satte sig ned på soffan och sade att han hade något att berätta för mig. Han fortsatte sedan med att berätta om sin upplevelse i Cisco Grove. Hans händer skakade och hans röst var dämpad och mycket darrande. Det verkade som om han var på gränsen till att brista ut i gråt. Jag tror att han hade drabbats av en mild chock...

Men det jag vill få sagt är att han var så hemskt uppskakad av allt detta att han tog en vecka ledigt från jobbet. Han ville att en läkare skulle titta på honom, ty han sade att han hade en sån smärta i bröstet att det gjorde ont att andas. [Fru Smythe fortsätter med att säga att deras doktor undersökte honom grundligt men inte kunde hitta något allvarligt fel. Han ville bli undersökt på en universitetsklínik för att utröna om han led av någon strål-skada, men han slog bort den tanken eftersom han insåg att han inte hade råd att vara borta från jobbet längre...]

...Jag anser att det har skett en känslomässig reaktion hos Don som denna "Cisco Grove-händelse" har givit upphov till. Det är bara det att inte förrän på sistone har detta spörsmål förts på tal. Jag är orolig för att "händelsen" har påverkat Don.

Under det första ett och halva året efter denna upplevelse hade Don hem-ska mardrömmar. Han vaknade ropande och skrikande (och det var skrämmande för mig att höra en man

skrika på grund av total skräck). Vid ett flertal tillfällen efter att vi gott och lagt oss på kvällen och somnat, vaknade han skräckslagen och alldeles kallsvettig och ropade: "Dessa ögon, dessa ögon." Det var det enda jag hörde honom säga under dessa mardrömmar. Efter att han vaknat helt talade han om för mig att han drömt om roboten och att dessa stora orangefärgade ögon stirrade på honom. Detta upprepades gång på gång och sedan upphörde de till slut.

En natt när vi bodde i Orangevale i en husvagn på mina föräldrars egen-dom, fanns ett pilträdd utanför sov-rumsfönstret där en uggle hade slagit sig ned. Ugglan började ho. Vi låg åter och sov djupt och Don satte sig rakt upp i sängen och var genomsvett och skräm-d av ugglans hoande. Han färdade kommentaren att han trodde att det var "dom" som kom för att hämta honom. Efter dessa mardrömmar var det alltid svårt för honom att somna om.

Så småningom upphörde mardrömmarna, men han är fortfarande en aning rädd; alltid i bakhuvudet finns den där händelsen när vi är ute på jakt eller när vi campar. Han var aldrig mörkrädd eller rädd för att vara ute i skogen efter mörkrets inbrott innan den där händelsen. Nu när han jagar på kvällen ser han alltid till att vara tillbaka i lägret innan det blivit mörkt...Jag vill kalla detta en känslomässig reaktion, och han är fortfarande sådan nio år efter att händelsen inträffade...

Han började få ett surrande ljud i öronen sedan en campingtur vi tog 1969 till Westwood, Kalifornien...Don associerar, har jag en känsla av, detta surrande med sin upplevelse...Jag vet att det låter tokigt eller överkligt eller att vi gör väsen av ingenting, men vad jag inte förstår är att när han råkar ut för detta surrande tittar han alltid upp mot himlen. Han försöker dölja detta för mig eller dämpa ned det, men jag känner honom. Flera nätter här det senaste året när vi har legat och sovit, har jag vaknat och sett Don sitta uppe i sängen med gardinerna frändragna och tittat upp mot himlen. När jag frågat honom vad han gjort, har han bara sagt att det surrat i hans öron igen.

Fru Smythe uttalade sig närmare om denna senare campingtur i ett brev hon skrev till Cerny i november 1973:

Vi satt runt lägereken omkring kl 8 eller 9 på kvällen med våra ryggar mot en bergås, då vi märkte att Don hade blivit tyst och vänt sig om och tittade upp bakom sig mot denna bergås.

Vi fick inte veta förrän senare att det hade börjat surra i hans öron. Hur

som helst kom detta stora ljus högt över denna ås ganska snabbt och några sekunder senare kom ett mindre ljus i exakt samma riktning och bana. Dessa två ljus verkade befinna sig mycket högt upp och färdades ganska snabbt.

Det var underligt ty Don hade vänt sig om och tittade mot den där bergåsen innan dessa ljus flög över. Det var Dons reaktion på dessa ljus som skrämde mig. Efter att de där ljusen hade försvunnit satt vi och pratade om det...Efter att vi lagt oss märkte jag att Don tagit fram sin pistol och försäkrade sig om att den var laddad och lade sig för att sova med pistolen bredvid sig...Någon gång under natten gick någon omkring eller förbi vårt tält. Ett rådjur sprang också på tältet senare den natten...Men det skrämde oss så pass att vi morgonen därpå åt frukost varpå vi packade våra grejer och åkte hem.

År 1974 underkastades Smythe en hypnosregression med en psykiater i Berkeley. Anteckningar eller avskrifter av denna finns emellertid varken i Cernys eller CUFOs' arkiv.

Innan pressläggningen av detta nummer gjorde CUFOs ett fruktlöst försök att lokalisera vittnet. Vi kommer att fortsätta med våra ansträngningar i hopp om att nytt ljus kan komma att kastas över något som är ett ytterst ovanligt och dramatiskt fall.

Några av dess detaljer leder också tanken till kidnappningsfenomenet (den sömnframkallade gasen, mardrömmarna, besattheten med de underliga ögonen, surrandet i öronen, den senare händelsen år 1969). Det vore intressant att få veta om Smythe har fortsatt med att ha dessa upplevelser.

International UFO Reporter
Winter 1995
Volume 20, Number 5

Fortsättning från sid. 9

men de stannade inte. Han kan inte begripa hur de kan ha undgått att se detta föremål.

Efter att föremålet försvunnit, fortsatte Oliver sin färd till Sturgis. När han kom fram och klev ur bilen var hans ben som gummi. Han kunde knappt gå, då han var mycket uppskakad. Han sade även att ögonen rann. Men har var också så begeistrad över sin iakttagelse att han åkte ut samma kväll och köpte film och lade sin kamera i bilen.

Nätfångsten

Hämtat ur ISCNI*Flash

Vol. 1, No. 11, 21 augusti 1995

ISCNI*Flash är ett elektroniskt nyhetsbrev som kommer ut varannan månad, utgivet av The Institute for the Study of Contact with Non-human Intelligence

Passagerarflygplan mötte UFO över Argentina

Flygplats drabbades av strömavbrott
Dussintals ögonvittnen

Amerikanska dagstidningar innehöll mycket knapphändig information om en händelse som var en stor nyhet i andra delar av världen. Los Angeles Times innehöll en kort notis den 17 augusti, mer än två veckor efter händelsen:

"En flygbesättning hos Aerolineas Argentinas samt markpersonal observerade ett lysande föremål som närmade sig flygplanet när detta skulle gå ned för landning på Bariloche-flygplatsen, ca 140 mil från Buenos Aires. Personalen i trafikledningstornet rapporterade att alla deras instrument började uppföra sig underligt vid omkring samma tid. Observatörer på marken sade att UFOt verkade ha lysande lampor på undersidan."

ISCNI*Flash har från en europeisk källa inhämtat följande tilläggsdelar:

Det jetdrivna passagerarplanet, av ej uppgiven typ, närmade sig flygplatsen i Bariloche omkring midnatt den 1 augusti. Uppskattningsvis 103 personer befann sig ombord. Ett klart upplyst föremål närmade sig planet och det blinkade och ändrade färg medan det kom närmare. Planets pilot, som fruktade en kollision, gjorde en undanmanöver. Det klart lysande föremålet flög sedan i formation med planet, på ett avstånd av ungefär 100 meter. De flesta av passagerarna samt besättningen på planet såg föremålet. Många beskrev det senare som ett "rymdskepp" och lika stort som passagerarplanet, med flerfärgade lampor som blinkade. Observatörer i trafikledningstornet samt militärer på marken iakttog också föremålet.

När planet och föremålet närmade sig flygplatsen drabbades både flygplatsen och stora delar av den närbelägna staden av ett strömavbrott. Då ljusen längs landningsbanan hade slocknat avbröt piloten sin inflygning och cirklade ytterligare ett varv för ett

andra försök. Han lyckades genomföra landningen vid det andra försöket, men ISCNI*Flash har ej lyckats utröna om strömmen kom tillbaka innan dess. Under tiden såg flera vittnen UFOt klättra rakt upp och med hög hastighet försvinna ur sikte.

Med tanke på dussintalet vittnesmål, av personer både i luften och på marken, plus de klassiska elektriska effekter som så ofta förknippas med UFO-kontakter, föreligger mycket lite tvivel att ett högst ovanligt och potentiellt farligt UFO-möte ägde rum över Bariloche, Argentina vid detta tillfälle. Dagstidningar i London, Paris och annorstädes behandlade detta som en betydelsefull historia. ISCNI*Flash beklagar det faktum att amerikanska nyhetsmedia inte gjorde detsamma.

Hämtat ur ISCNI*Flash

Vol. 1, No. 7, 4 augusti 1995

Extraordinärt UFO i S. Dakota

[Följande rapport sändes till ISCNI av Wanda Sudrala, som intervjuade ögonvittnet i detta ovanliga fall. Wanda säger att det förekommer många iakttagelser i South Dakota, och hon kommer att sända in ytterligare rapporter i framtiden.]

Lördagen den 15 april 1995, omkring kl 20.00, färdades Oliver Puppel från Newell, South Dakota söderut på Highway 79 till Sturgis, South Dakota. Han skulle träffa en vän i Sturgis, vilken ligger ca 35 km söder om Newell. Solen hade gått ned men det var inte helt mörkt.

Omkring 5 km söder om Newell kastade Oliver en blick åt vänster eller öster och såg något som han först tog för att vara en byggnad. Det första som han kom att tänka på var en spannmålssilo. Den befann sig på ett avstånd av ca 800 meter. Han visste att det aldrig tidigare funnits någon spannmålssilo där. Det stod på eller befann sig mycket nära marken när Oliver först fick syn på föremålet. Han kunde endast urskilja en svag konturlinje.

Det var ljusen som tilldrog sig hans uppmärksamhet. Han såg fem ljusrampar upp- och nedför detta föremål, tre ljusrader i varje ramp. Han befann sig så nära att han kunde se mellanrummen i varje enskild rad. Ljusramperna var jämnt placerade på föremålet, den översta och nedersta var grön, den andra och fjärde uppfifrån var

blå och den i mitten var röd. Med tanke på hur ljusen oscillerade drog Oliver slutsatsen att farkosten var cylinderformad. Han fick också en känsla av att ljusen satt på utsidan av föremålet, de var inte inbyggda.

Oliver uppskattade föremålets bredd till att vara 18 meter och dess höjd till minst den dubbla, 36 meter. Han beskrev det som jättestort.

Strax efter att Oliver fått syn på föremålet körde han in till vägkanten, stannade och tog upp biltelefonen för att ringa till sin mormor (eller farmor). I samma stund som han stannade steg föremålet ungefär 30 meter upp i luften, färdades en aning åt söder och stannade mitt för bildörren. Det stod hela tiden upprätt när det rörde sig. Vid detta tillfälle befann det sig fortfarande på ett avstånd av 800 meter eller närmare. Han ringde sin mormor och talade med henne under iakttagelsen, ungefär 15 minuter enligt tidräknaren på hans telefon.

Oliver sade att det inte hördes något ljud eller vibration från föremålet. Inga avgaser, inga eldflammar, ingen lukt. Strax innan farkosten lämnade området rörde den sig närmare honom och stannade upp igen. Han uppgav att han blev rädd i denna stund men fortsatte att tala med sin mormor i telefonen. Han sade att han samtidigt också blev uppgjagad av händelsen.

De gröna och blå ljusen var nu inte oscillerande utan fasta. När det stod där släcktes plötsligt de gröna och blå ljusen. Det röda i mitten lyste ytterligare några sekunder. Raden i mitten av de tre radernas ramp oscillerade i medsols riktning. Oliver sade att det verkade som det bara var ett ljus i denna mittrad som oscillerade; det försvann någon sekund när det som han antog befann sig på baksidan av farkosten. Det röda ljuset började försvagas, bli orange, sedan gult medan det rörde sig runt. Efter ca 30 sekunder blev ljuset klargult och stannade upp. Han kunde fortfarande se de andra ljusramperna trots att dessa inte lyste för tillfället.

Farkosten började röra sig bakåt, rakt bort från honom. Det gula ljuset blev mindre och mindre tills det försvann i ett moln lågt över horisonten som ett knappnålshuvud av gult ljus. Detta tog 10 sekunder eller mindre. Bråkdelen av en sekund efter att det försvunnit såg han en stark explosion av gult ljus inuti molnet.

Oliver sade att under hans iakttagelse körde ett flertal personer förbi,

Fortsättning på sid. 8

Är den mystiska "Silverkulan" spaningsrobot från världsrymden?

De intressantaste
fallen ur
UFO-Information
IX

UFO-Information nr 2 1975

Olle Öhman

Ännu har inte tidningen *National Enquirers* vetenskapliga panel kunnat konstatera, om den silverglänsande kula som en marsdag förra året påträffades på ett fält i Florida är av utomjordiskt ursprung. Dr Robert Creegan som är filosofiprofessor vid New Yorks statliga universitet förklarade vid en konferens i juli i år, att man då inte var beredd att tro något sådant. Kulan rör sig av sig självt, stannar, byter riktning, utsänder vibrerande ljud och svarar på magnetpåverkan.

Det var onsdagen den 27 mars 1974 som familjen Betz, bestående av Antoine och hans hustru Gerri samt 21-åriga sonen Terry Matthews lämnade sitt hem på Fort George Island för att besiktiga sina ägor drygt 30 km därifrån. Skogsbrand hade rasat i trakten och man var rädd för att de egna markerna skulle vara i farozonen.

Sedan de strövat omkring en stund på området utanför Jacksonville upptäckte plötsligt Terry och en kamrat till honom en silverglänsande kula av ett bowlingklots storlek. Den låg mitt ute på ett fält och drog uppmärksamheten till sig genom sin glans.

Pojkarna gick fram till kulan och tog upp den. Då de tyckte, att den såg märklig ut och dessutom inte kunde förstå, varför den befann sig mitt ute på en skogsväg, beslöt de att ta den med sig hem. De granskade området runt den plats där kulan hade legat men kunde inte finna spår efter människor eller andra föremål.

Då de kom hem, lade de kulan på golvet. Den började då rulla av sig självt, ändrade med ens riktning, stannade och fortsatte sin till synes planlösa vandring över golvet. Hela familjen häpnade. Under några dagar roade man sig med att "leka" med den besynnerliga kulan, men eftersom alla hade sitt att sköta placerades den i en trälåda i Terrys rum på husets andra våning. Där stod den framme vid fönstret, när Terry en dag kom upp tillsammans med sin fästnö Theresa Fraser.

Terry Matthews tog fram sin gitarr och började stämma den. Han fann småningom de rätta tonerna — men då han skulle börja spela hörde de två ungdomarna, hur kulan vid fönstret svarade med exakt samma toner. Theresa blev rädd, och även Terry kände sig underlig till mods.

Familjen kunde naturligtvis inte tåla med sitt fynd och snart översvämmades huset av nyfikna. Telefonsamtal kom från när och fjärran och även myndigheterna hörde av sig. Terry lämnade ifrån sig kulan till represen-

tanter för marinen som gjorde en undersökning och sedan returnerade den till honom. Vetenskapsmän av alla kategorier visade sitt intresse. En av dem var dr Carl Williston vid forskningsinstitutet Omega Minus One i Louisiana. Han gjorde en analys av kulan och fann en del svårförklarliga omständigheter.

Kulan har enligt dr Williston anmärkningsvärda magnetiska egenskaper. Den har två poler, en nord- och en sydpol men dessa ligger inte linjärt i förhållande till varandra utan med 90 graders avvikelse. För en ihålig sfär anses detta vara sällsynt men inte helt omöjligt. Dessutom har dr Williston kunnat konstatera en (trolig) tredje pol, och denna har ingen klart definierad motpol. En sådan tredje pol skulle på ett avgörande sätt placera kulan utanför våra kända fysiska lagar.

Det sista av de fenomen dr Williston konstaterat är dramatiskt:

Genomströmningshastigheten i magnetfälten tycks variera i styrka enligt ett bestämt mönster. Den magnetiska kraften ändrar sig med andra ord, och detta är okänt i vår världs fysik.

Kan det vara möjligt att familjen Betz har i sin ägo det första konkreta beviset för utomjordiska existensers närvaro? Rapporter om likartade kulor har strömmat in från skilda delar av världen (bl a från Australien och Nya Zeeland), men ingen har tidigare tagits om hand.

Vid den röntgenundersökning som företagits har det visat sig, att kulan består av flera likartade mindre sfärer (tre till antalet). Det fjärde i kulan liggande föremålet förefaller att ha annan täthet och andra dimensioner än de tre övriga. Det yttre glänsande höljet påminner i strukturen om stål.

Kulan är perfekt balanserad och rör sig som sagt av sig självt. Om man lägger den på ett bord går den runt på bordsytan men rullar inte över kanten, såvida denna kant är klart avgränsande (av glas exempelvis). Den tar då en annan riktning. Kulan kan också rulla uppåt, alltså helt i strid med våra kända gravitationslagar. Den förefaller ha ett

inbyggt sökar- eller styrsystem, som dirigerar den och hjälper den att undvika fallor.

Preliminära undersökningar visar, att den är känslig för vädrets växlingar. Soliga dagar är den mera aktiv. Detta har ingenting att göra med direkt värmepåverkan, inte heller med elektriska strömmar, eftersom man testat kulan i dessa avseenden.

Ännu återstår med säkerhet många ingående försök, innan vetenskapsmännen närmare kan uttala sig om det märkliga fyndet. Frågan är väl om vår teknik räcker i det här fallet!

Det råder en överraskande överensstämmelse i fråga om måtten mellan kulan och jorden. Jämför siffror i tum och miles i nedanstående tabell:

KULAN	JORDEN
Diameter: 7,96 tum	7926 miles
Omkrets: 24,99 tum	24.868 miles
Yttre hölje: 429 till 450 tum	25 miles

Mystiskt ljussken från Nås till Furudal

NÅS.

Vad var det för ett ljussken som en mycket tidig morgon "förföljde" två bröder från Nås under deras bilresa till Hälsingland?

Redan i Nås fick de syn på ljusskenet på himlen. Det var skarpa strålar i en mycket ljus färg.

I Björbo trodde de att himlafenomenet skulle försvinna bakom bergen, men det vandrade "framför Mejdåsen". Ljuset var med till Djurås, via Rättvik och till Furudal. En grann och en grövre ljustråle. I Furudal bleknade fenomenet bort i gryningen.

— Jag har då aldrig sett något liknande, säger en av bröderna.

Uppsala Nya Tidning 94-12-12

Varelserna

En specialrapport av Dan Wright

Våren 1992 inledde MUFON ett ambitiöst projekt som går ut på att kompilera avskrifter av bandade intervjuer (både hypnotiskt framkallade och medvetna minnen) med folk som uppger sig ha blivit kidnappade (hädanefter benämnda "subjektet").

Ett år senare anslöt sig Fund for UFO Research till projektet. Genom att gå med på att dela kostnaderna med MUFON för ett sofistikerat datasystem, underströk FUFOR behovet av jämförande analyser av alla rapporterade faktorer i de ordagranna avskrifterna.

Med ett hela tiden växande antal fall i arkiven och en kraftfull dator nu på plats för att utföra multifaktoranalyser, kommer framtida uppdateringar att ställa frågan: "Vem gör vad?" Denna inledande rapport är begränsad i omfattning och presenterar data för varje skildringselement utan uppdelning i varelsetyp eller andra variabler.

Resultaten har grundats på 317 avskrifter från tretton kidnappningsforskare. (1) De flesta subjekten hypnotiserades och/eller intervjuades vid flera tillfällen. Följaktligen består de 317 dokumenten, vart och ett från en enskild session, av 95 separata fall: 27 män, 58 kvinnor och 10 fall med både manliga och kvinnliga subjekt. Det är inte författarens avsikt att antyda att något av de resultat som följer skulle äga någon statistisk betydelse.

Förord

Kidnappningsfall innehåller vida varierande beskrivningar på varelser, omgivning, medicinska och andra procedurer, kommunikationer med varelserna, samt efterverkningar. Likheter bland många av redogörelserna är emellertid slående.

Denna, den första av två delar, inriktar sig på typiska kidnappningsplatser; vetskap på förhand om en episod och nära bekantskap med en varelse; typ av farkost; hur subjekten transporteras och de resulterande effekterna; detaljer i undersökningsrummet; uppfattade dofter; igenkännandet av andra kidnappade; samt varelsernas utseende, inklusive deras klädedräkt och sätt att röra sig.

I denna rapport omfattar ett "fall" alla kidnappningsrelaterade händelser i ett subjekts liv. Familjer eller rumskamrater räknas som ett fall utom i fall där en individ haft separata NK-4-episoder vid sidan av det delade livsarrangemanget. Nedanstående data tar

Del I

ofta upp antalet "subjekt" till gällande kidnappningsfaktor. I sådana överensstämmelser representerar varje subjekt ett enskilt fall.

För några faktorer överskrider slutsumman av alla ingångsdata 100% av de rapporterade fallen, eftersom flera individuella subjekt har haft att göra med fler än en typ av varelse eller omständighet. Benämningarna "väsen", "varelse" och "främmande varelse" används växelvis, liksom även "skepp" och "farkost".

Kidnappningsplats

I en stor majoritet av de 95 fallen uppger subjekten att deras egen bostad (för det mesta sovrummet) utgjorde platsen för kidnappningen. 15 subjekt har emellertid också (eller i stället) rapporterat en annan plats. Tio av dessa fördes bort från sin bil och sex från en stuga eller lägerplats.

Osynlig närvaro

Över en fjärdedel (28%) av subjekten i studien har uppfattat närvaron av ett väsen på annat sätt än genom synen. Detta inträffade ofta timmarna, minuterna eller sekunderna innan visuell bekräftelse. I andra fall uppfattades närvaron av ett osynligt väsen mitt i en klunga av episoder men utan någon känd NK-4 natten i fråga.

Förnimmelsen var ibland påtaglig – en elektrisk, stickande känsla, ett surrande eller pipande i personens hjärna, eller knackande ljud och annan "poltergeist"-aktivitet. I några få fall "visste bara" subjektet att inkräktarna var närvarande.

Nära bekantskap

Från (förmodade) tidigare händelser känner många subjekt igen sina kidnappare – eller särskilt en av dem – en faktor som David Jacobs har kallat "bekant varelse". (2)

Fastän vanligt, visar de inledande resultaten av denna studie att detta är långt ifrån någon allmänt utbredd aspekt. Av de 95 fall som hittills registrerats, berättade subjektet i 34 av dessa att han eller hon kände igen en eller flera varelser.

Tio subjekt hörde telepatiskt sitt eget namn uttalas av en varelse. I 18 andra fall sade väsendet att subjektet var "utvalt", "speciellt" eller "beskyddat" på något ospecificerat sätt.

Dessa tre faktorer (bekanta varelser, att höra sitt eget namn, samt utväljande eller beskydd) förekommer tillsammans i 44 fall.

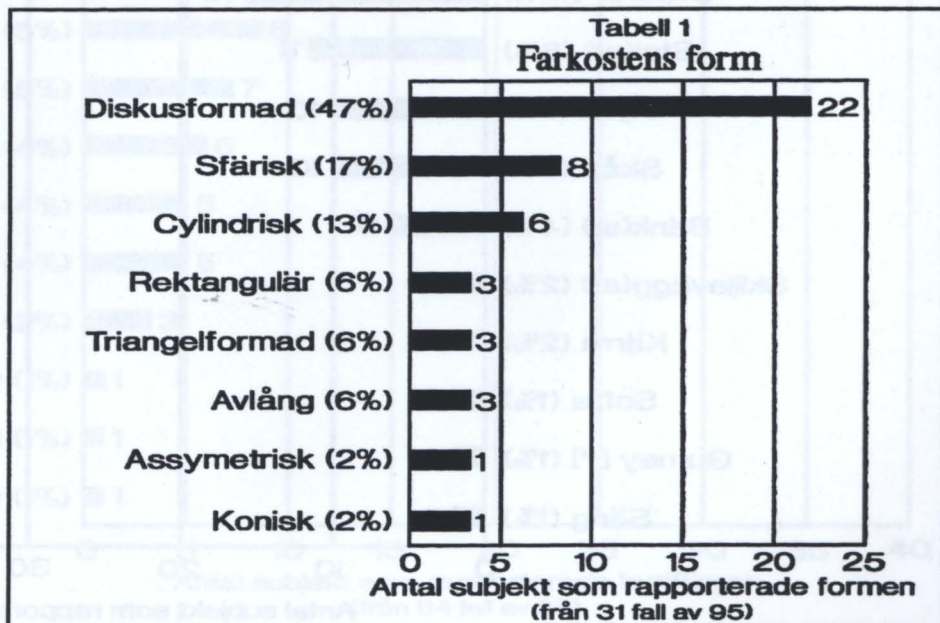
Farkost observerad

En talande punkt angående studiens resultat till dags dato: Endast en liten majoritet (55%) av subjekten hade över huvud taget observerat ett ovanligt föremål (dvs om man utesluter enkla nattljus) – oavsett om detta var under ett kidnappningsscenario eller vid något annat tillfälle.

Tabell 1 visar grundformen hos farkoster som rapporterats i de 31 fall där ett föremål av någon speciell form kunnat urskiljas.

Transportsätt

Utan tvivel en överraskning för sornliga läsare hade en klar majoritet av studiens subjekt inget minne av att nå

gonsin ha gått ombord på eller återvänt från något skepp. Detta ger upphov till spörsmål som gör det angeläget att fortsätta med forskningen.

Av de som verkligen drog sig till minnes hur de fördes bort, nämnde fyra en liten, egendomlig kapsel i vilken de placerades. Levitation var emellertid långt mer vanligt och förekommer i 33 fall.

I 17 fall, vilka vanligtvis inleddes utomhus, lyftes subjektet kroppsligen upp i luften av en ljusstråle. I 20 fall lyftes personen upp ur sängen och transporterades genom ett stängt fönster (nät eller glas), en dörr, en vägg eller ett tak – för det mesta utan att förnimma något omgivande ljus.

Yrsel/illamående

Tjugo subjekt rapporterade att de kände yrsel eller mätte illa någon gång under episoden. Detta var mest förekommande i fall med levitation.

Undersökningsrummet

Mycket ofta var det första man såg ombord på skeppet en korridor eller tunnel. Denna detalj, som spelade en roll i 35 fall, var ibland ganska lång och vanligtvis krökt. Snart kom de flesta subjekten emellertid in i ett undersökningsrum som var ganska sparsamt möblerat, vilket liknades vid en läkares mottagningsrum.

Rummets form har beskrivits i 29 fall. I 25 av dessa uppgavs det vara antingen runt eller kupolformat. Detta, tillsammans med krökta korridorer, stämmer överens med det övervägande

antalet diskusformade farkoster i studien. Att märka är att nio subjekt uttalade sig om ett extra stort rum med antingen ett stort antal undersökningsbord eller flera rader sittplatser som i en hörsal.

Rummets färg omnämndes i 31 fall. Vitt var den dominerande färgen i 18, medan grått (eller metalliskt) uppgavs i elva. Egendommeligt nog omnämndes i tre fall ett rum med svarta väggar.

Trettio två subjekt uttalade sig om det relativa ljuset ombord. Ett mycket starkt upplyst rum hittades i 25 fall, men i 13 var det ett svagt upplyst eller mörkt rum. Tydligt förekommer bägge alternativen i några av fallen.

Rummens inredning omfattade variationer på många inbyggda förvaringsutrymmen och möbler som förekommer i vårt dagliga liv. Den centralt placerade möbelen var i regel ett (eller flera) bord, uttryckligen omnämnt i 52 fall och antytt i de flesta av de återstående. I de flesta fall var det hårt, platt, ganska smalt och vilade på en enda sockel. I ett fåtal fall höjdes, sänktes eller fälldes bordet ihop. Annat möblemang som ofta beskrivs är skåp av olika slag, samt datorer och skärmar. Tabell 2 tar upp dessa och andra saker.

Dofter

I 18 fall uppfattade subjektet en viss arom annan än den i grunden rena lukten. Inget speciellt dominerar våra data, men ett par bör omnämnas. Fyra subjekt kände tydligen lukten av sitt eget brända hår eller vävnad, medan sex ta-

lade om en obehaglig stank som kom från varelserna själva.

Andra subjekt

Många människor tror att kidnappningshändelser är något som det mänskliga subjektet är ensamt om. Men det är faktiskt så att i 30 fall (nästan en tredjedel av det totala antalet) sågs en eller flera andra personer ombord på farkosten och förmodades – utifrån deras klädsel och uppförande – också vara kidnappade. Vanligtvis förekom ingen som helst kommunikation mellan subjekten. Svagt, men fascinerande, tyckte ett fåtal att de kände igen en viss person från tidigare episoder.

Varelsernas hy

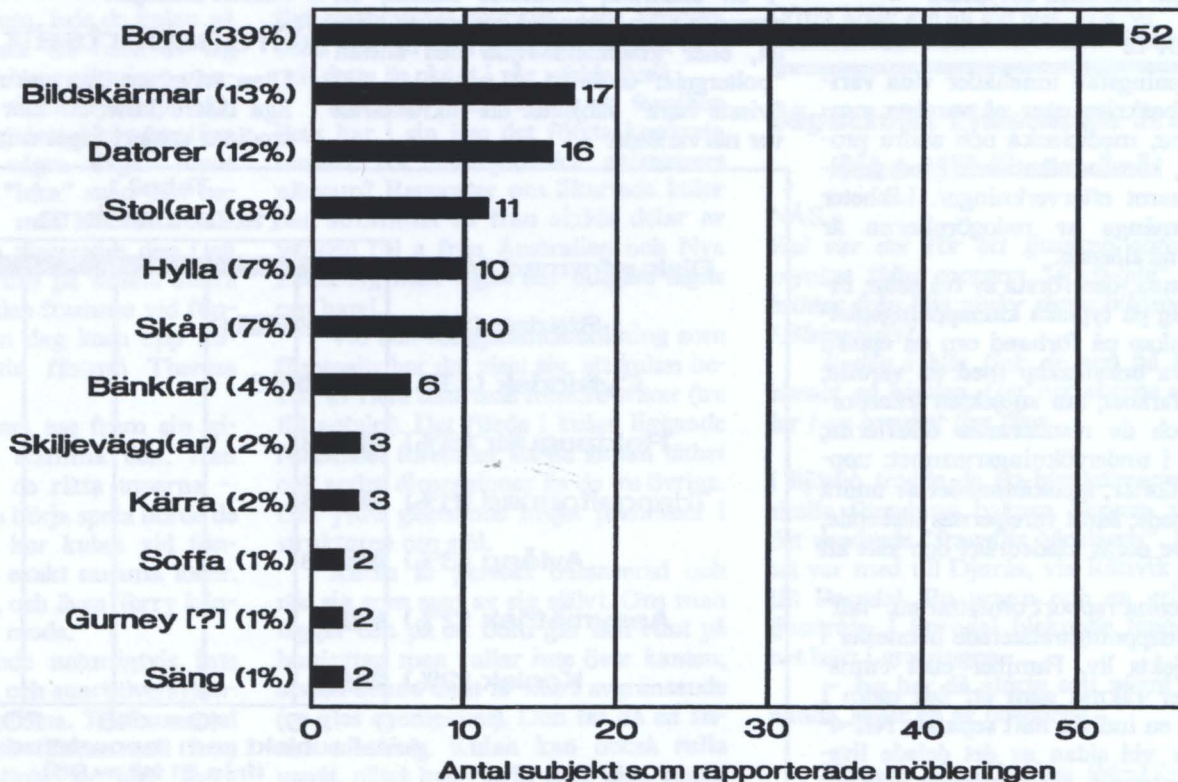
"De grå" har fått status som den vanligast förekommande varelsen i kidnappningshistorierna. Och medan 38 subjekt i studien har stött på grå- eller gråvithyade väsen, har 19 andra beskrivit kidnapparna som helt "vita" (ej att förväxlas med kaukasisk hudfärg). I ett fall var subjektet mycket bestämt och sade "Clorox-vit".

Varken gråaktiga eller vita varelser dominerar dock studiens filer. Mörkhyade väsen sågs i 18 fall; blå eller blågrå i 8; och gröna eller grågröna i 7. Varelser med en aura (eller "glöd") som dolde den verkliga skepnaden fanns omnämnda i 13 fall. Och 5 subjekt rapporterade ett "skugglikt" väsen som kanske inte ens var gripbart.

Tabell 3 är en uppdelning av varelsernas hudfärg.

Vissa egenskaper hos ett väsens

Tabell 2
Rummets möblering

hud har rapporterats i ett anseeligt antal. I sex fall sades överhuden vara "halvgenomskinlig" eller "tunn" och underhuden (ibland beskriven som en grå gel) sålunda synlig. Detta kan ge upphov till en del förvirring här och där huruvida ett visst väsen var "vitt" eller "grått".

I 17 fall rapporterade subjektet en "slät", "plastliknande", "vinyllartad" eller "glänsande" hud. Detta gällde vanligtvis de kortvuxna "arbetsbina" och inte den längre varelse som uppfattades som ledare.

15 subjekt uppgav att de sett ett eller flera väsen som var mycket rynkiga. Dessa refererades ofta till som "de gamla" och ansågs vara betydelsefulla figurer.

13 personer uppgav att när en varelse rörde vid dem (under själva undersökningsproceduren) så kändes huden sval eller kall, vilket ger upphov till frågan huruvida dessa typer är varmblodiga eller ej.

Varelsernas längd & kroppsbyggnad

Subjekt i 66 fall yttrade sig om sina tillfångatagares relativa längd. Ett fåtal människor är faktiskt bra på att bilda sig en uppfattning om något sådant, och i flera fall gjordes bedömningen från sängen där personen låg på magen eller från ett bord (ombord på farkosten) vars höjd var okänd.

Icke desto mindre framställdes i 57 av de 66 fallen åtminstone en varelsetyp som "kort", någonstans mellan 90 och 135 cm. I 47 fall talades om ett "längre" väsen – antingen längre än en annan typ i upplevelsen eller också ungefär lika lång som en vuxen människa. Och i 10 fall förekommer en "lång en" – minst 180 cm och mer ofta över 210 cm.

44 subjekt uttalade sig om varelsernas kroppsbyggnad. I 39 fall fanns det en "skinntorr" eller "klen" varelse. 2 subjekt talade om någon som hade en normal, mänsklig kroppsbyggnad. Och 10 talade om en varelse som var "undersättsig", "muskulös", "bred" eller "kraftig".

Ansiktsdrag

Stora ögon, typiskt mandelformade och helt svarta, har verkligen varit normgivande i litteraturen. Men den beskrivningen är inte den enda förekommande. I 11 fall i denna studie har en tydlig pupill, regnbågshinna och/eller ögonvita observerats. I 3 av dessa har varelsen uppgivits ha "kattögon" (dvs smala lodräta pupiller).

Ögonens grundfärg, bland de 44 rapporterade fallen, beskrevs som:

- svart (eller mörk) - 35
- grön - 4
- blå - 3
- brun - 3
- guld - 2

Vad gäller näsan så antydde en svag upphöjning ovanför två små näsborrar i 30 av de 33 fall där en sådan rapporterats. Ett subjekt sade att den var spetsig. Fem andra menade att en viss typ av väsen helt saknade näsa av något slag.

Tjugo av de 25 subjekt som rapporterade en varelses mun beskrev antingen ett streck (eller en "springa") utan läppar eller sade helt enkelt att öppningen var liten. I tre fall beskrevs den emellertid som ett "hål" (eller bokstaven "O"), medan två subjekt menade att det inte fanns någon mun alls.

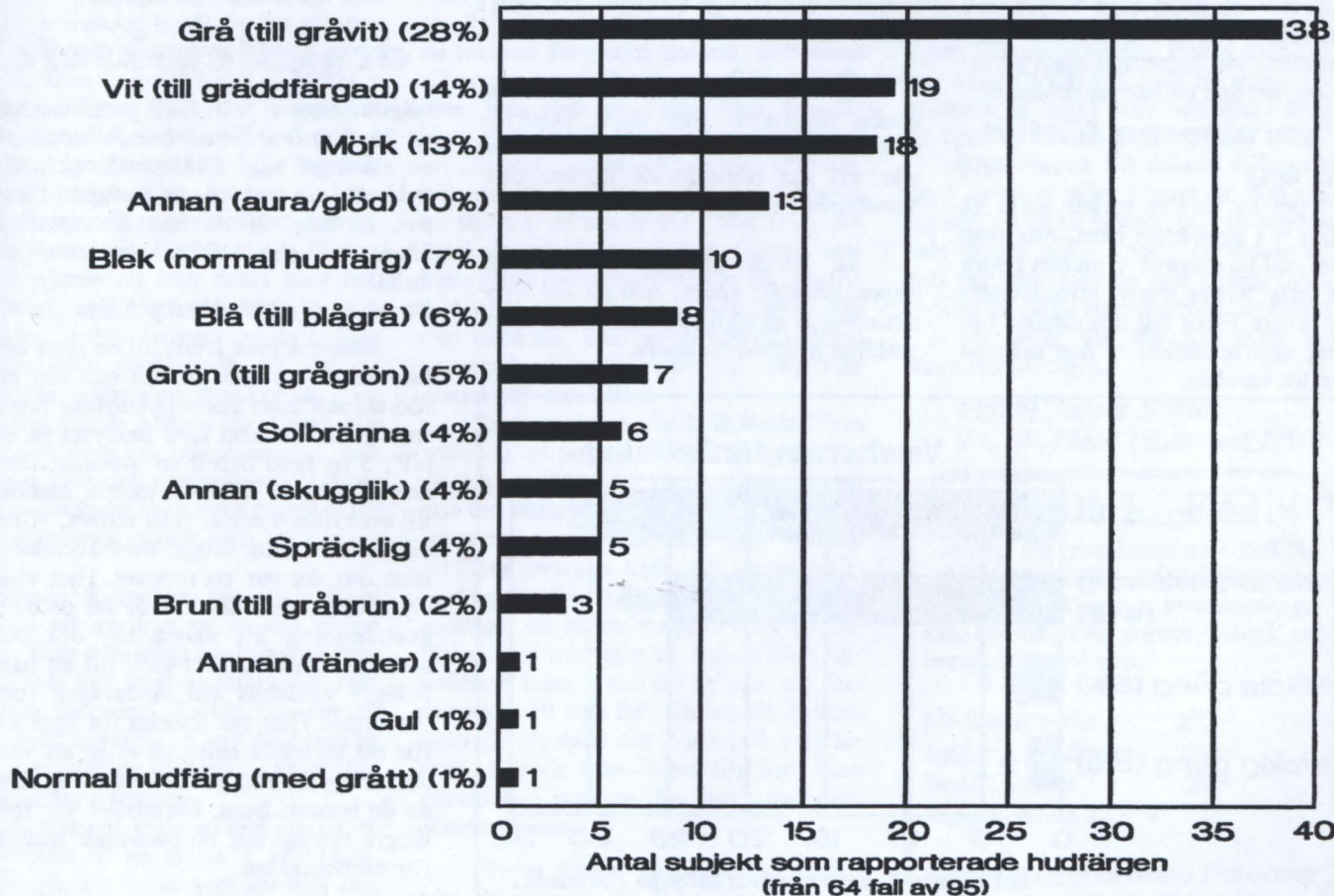
Det talades om varelsernas öron, eller avsaknaden av sådana, i 25 fall. Arton sade att det inte fanns något synligt. Tre lade märke till en öppning på sidan av varelsens huvud, och sex andra beskrev något slags örsnibb eller utstående del.

Varelsernas kläder

I 24 fall (55% av de 44 som rapporterar om någon form av klädedräkt) uppgav subjektet, överraskande nog, att åtminstone en varelse bar en "rock", "kappa" eller "cape". Denna bars nästan alltid av varelser som sågs ombord på en farkost och som uppfattades som ledare.

Alltid lika populär har emellertid den (löst sittande) "overallen" eller (figursnäva) "våtträkten" varit, där den ena eller andra observerats i 23 fall.

Tabell 3
Varelsernas hudfärg

Förbryllande för oss är att i 14 fall uppgavs vissa väsen (alltid i mindre roller) vara nakna. Detta kan vara en feluppfattning i att vissa ljusfärgade, åtsittande dräkter tydligen i sin nyans nästan är densamma som varelsens hud.

I 31 fall gick en varelse omkring. I 21 av dessa förekom ingen annan form av förflyttning, men i de andra tio leviterade samma varelse eller någon annan vid något tillfälle. Allt som allt förekom svävning eller levitation i 25 fall. Tre subjekt beskrev en varelses ha-

Detta sagt, och inom de 95 fallens gränser, har författaren blivit imponerad av upprepningar av vissa detaljer som tidigare ej publicerats eller ens vidare diskuterats. När till exempel ett väsen uppges lukta illa – av ett subjekt beskrivet som "unket", av ett annat "som blöta tidningar" och av ett tredje "som blöt kartong" – måste man sätta sig upp och fundera.

Den andra delen av denna rapport kommer att centreras kring "flockens ledare", såväl som olika typer av kommunikation och människolikt uppträdande; betvingande och ändring av subjektets medvetande; vävnadsprover tagna från och smärta upplevd av subjektet; sexuella element och fysiska efterverkningar.

Slutanmärkningar

1. De 13 personer som bidragit med ljudband och färdigställda avskrifter är: Jean Byrne; John Carpenter; Ann Druffel; Richard Haines, fil. dr.; Richard Hall; David Jacobs, fil. dr.; Raymond Maurer; John Miller, med. dr.; Robert Morgan; Joseph Nyman; Yvonne Smith; Robert Swiatek; och Grey Woodman, med. dr.

2. David Jacobs, *Secret Life*; Simon & Schuster, 1992.

Mufon UFO Journal
February 1994
Number 310

UFO med dragningskraft

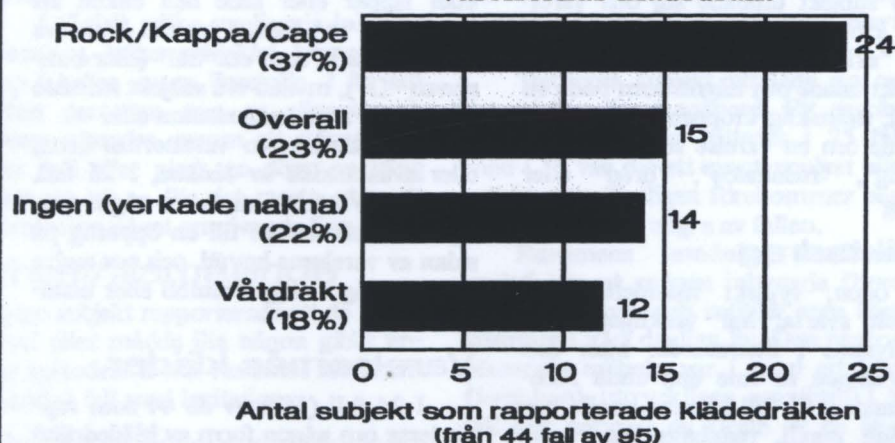
Någon gång i juli 1981 promenerade en 25-årig brasiliansk bonde hemåt på en stenlagd väg. Det var strax efter midnatt och trakten var insvept i dimma. Plötsligt hörde han en metallisk klang som ekade från baksidan av en kulle.

Utredare: Cynthia Newby Luce.

Mannen gick fram till en plats där han kunde se runt kullen och såg en röd skiva, "som två sopptallrikar lagda mot varandra...röd som baklyset på en bil", 3 m bred och 2 m ovanför marken. Den gled från 40 meters avstånd till omkring 4 meter från vittnet, vilket kände hur han drogs mot föremålet som om det var en magnet. Han ville fly undan men det krävde en oerhörd ansträngning att vända sig om och springa därifrån. Han gick till ett närbeläget värdshus vid landsvägen som var öppet. Han var alldeles för upprörd för att fortsätta hem, så efter att värdarna lugnat ned honom en aning körde de honom hem. Föremålet var inte längre synligt när de passerade platsen för närkontakten.

Samma källa som ovan.

Tabell 4
Varelsernas klädedräkt

Svart (eller mörk utan någon färgspecifikation) var den klädnad som beskrevs i 21 fall. 18 talade om en vit mundering. Silver (eller "glänsande") identifierades i sex, medan silverblå (eller blågrå) och brun omnämndes vardera i fyra andra. Gradbeteckningar och accessoarer var inte ovanliga, men ingen typ var dominerande. Nio subjekt lade märke till någon typ av emblem på en dräkt av overalltyp, vanligtvis identifierad endast genom sin grundform. Ett bälte sågs i fyra fall och ett skärp i två. Två varelser hade en metallnål vid halsringningen på sina rockar, medan en bar ett halsband.

Hur varelserna förflyttade sig

Vissa typer av varelse verkar alltid gå omkring – i subjektets hem, utomhus och ombord på skeppet – medan andra endast setts "sväva fram" eller levitera på annat sätt. Flera fall omhandlar både gång och levitation – hos samma eller andra varelser.

sande gång, men uppgav inte om detta var på eller ovanför golvet/marken. Och två talade om en "ryckig" gång.

Sammanfattning

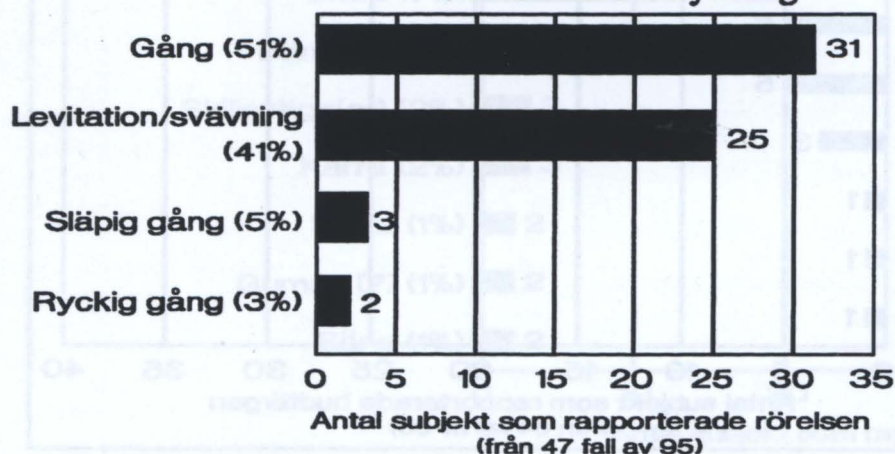
Varje avskrift – grundad på minnen som väckts under hypnos eller framkommit i en intervju där minnena finns i det dagsmedvetna – är alltid suspekt:

- Fantasier och lögn har hemsökt den riktiga UFO-forskningen i över 40 år.

- En majoritet av fallen i denna studie involverar inte carte blanche-subjekt. Dvs de hade läst åtminstone en eller ett par bästsäljande böcker om-handlande kidnappningar.

- En del personer är lättare att hypnotisera än andra, och en del hypnotisörer är skickligare i att mana fram verkliga minnen än andra.

Tabell 5
Varelsernas förflyttning

De flygande tefatens natt i Anderna

Fyra män från Córdoba, som färdats runt i San Juan-området i Anderna – rakt västerut från Córdoba – där det finns rika förekomster av uran, har rapporterat att de sett ett antal flygande tefat. Sr Marcello Aballay och hans kamrater Martino, Larchner och Vignoli såg det första vid 23-tiden den 23 december 1972. De befann sig på en plats som kallas Baños de Huaco.

Till att börja med observerade de ett kraftigt fluorescerande vitt ljus som hade formen av en triangel, på en höjd av ca 100 m mot en klippig bergsida. Det lyste upp omgivningarna och visade allting tydligare än om det hade varit dagsljus. Några minuter senare, medan de fortfarande tvistade om vad det var de hade sett, om det var ett naturfenomen eller om det var människotillverkat, såg de ett liknande ljus i söder, i närheten av där vägen till Jáchal skär genom landskapet. Detta ljus verkade befinna sig på en höjd av 300 m eller så. De hörde ett genomträngande skri, som påminde om en kvinnas, och detta fyllde dem med en viss grad av oro och fruktan.

Detta andra ljus var synligt en lång tid, och det var absolut inte fråga om någon bilstrålkastare.

Sällskapet gjorde i ordning sina filter och ämnade lägga sig för att sova i ett gammalt övergivet världshus. Sr Aballay, som är gruvexpert till yrket – han hade tidigare ett eget glimmerbrott i Cerro del Valle i San Juan-distriktet – låg på jordgolvet med huvudet åt väster. Plötsligt fylldes han av en känsla av olust, vilken antagligen orsakades av intensiva värmevågor. Denna känsla gjorde att han snart blev helt klarvaken, och när han tittade ut häpnade han inför åsynen av små ljuspunkter som förflyttade sig österut längs den ravin som sträcker sig mot den plats där de befann sig. Dessa ljus kom med mycket hög hastighet och färdades i ett sick-sackmönster. Ljusen verkade utsändas från små runda föremål av samma storlek som ett 1-peso-mynt.

Ett av föremålen passerade förbi dem på ett avstånd av endast någon meter. Trots dess höga hastighet så rände det inte in i väggen, utan sköt rakt upp och försvann. Fastän det var en hel massa föremål, så var det inget av dem som träffade världshusets vägg eller de närbelägna träden.

Sr Aballay kom snabbt på fötter och ropade åt de andra i sällskapet, men ingen av dessa verkade äga den fysiska energi som krävdes för att vak-

na. Medan han fortfarande skrek åt de andra, tittade han ut mot söder och fick då syn på ett tefat som han beräknade vara omkring 6 eller 8 m brett. Det flög sakta mot norr.

Nu hade hans kamrater kommit på fötter och alla såg med häpnad i blicken hur det passerade förbi och försvann över krönet. Klockan var då 05.00 och de försökte somna om. Plötsligt ropade Vignoli till och pekade ut ytterligare tre tefat som med hög hastighet färdades från SV mot NO. De höll precis samma kurs som det föregående. Det bakersta av dessa var mindre än de andra två. Plötsligt såg de detta utföra en störtdykning i sidled, accelerera och passera förbi de andra med en fantastisk hastighet och försvinna över horisonten. Tre minuter senare kom ytterligare ett. Det flög på hög höjd och med hög hastighet, från söder mot norr.

Sr Aballay beskrev åsynen av dessa föremål som ett häpnadsväckande skådespel, vilket överträffar allt som människan kan åstadkomma. Han uppgav även att de lade märke till att kanterna på de små skivorna avvek i färg från den centrala kärnan, och han ville likna detta vid den verkliga färgen hos radioaktiva mineraler. Han beskrev den som "uraniskt gräsgrön", vilken skilde sig helt från det första tefatet som var av samma färg som polerat, vitthamrat silver, med små, knappt synliga stjärnor över hela dess yta, som han beskrev som "gul-rosa". Men i centrum fanns ett mörkt, embryolikt område. När det stora UFO:t passerade framför en stjärna, dämpade det ljuset från den utan att helt skymma den. Skivan verkade alltså halvgenomskinlig på samma sätt som ett moln kan vara. Men när den centrala, eller embryoniska delen passerade framför stjärnan, skymdes denna helt och hållet.

En kort stund efteråt mötte de fyra männen en polis som cyklade på en av de ödsliga vägarna. De frågade honom om det hade förekommit några tefatsrapporter i området, och han svarade att flera personer hade sett ett stort silverfärgat tefat. Polisen i San Juan hade mottagit en sådan rapport från en detachering i närheten av Jáchal. Och när männen kom fram till Iglesia, ett litet samhälle 10 mil från Baños de Huaco, fann de att även där hade folk sett tefatet. När de kom hem till San Juan kunde de i pressen läsa om ytterligare observationer.

Flying Saucer Review Case Histories, Supplement 13, February 1973.

Den stora skakningen

En aborigin-legend från västra Australien, insamlad av Oscar & Ernestine Little

av Hannah Wondy Wolfe

A boriginer har bott i sydvästra delen av Västra Australien i mycket lång tid, flera tusen år. För länge sedan hade de gott om föda, delade med varandra och levde lyckliga.

En dag började jorden darra och skaka. Denna väldiga skakning höll på hela dagen och natten. När den upphörde och morgonen kom såg det förskräckta folket att hela landet hade förändrats.

Det verkade som om jorden hade svängt runt. Bergen hade rört sig. Där det brukade finnas berg fanns det nu slätter och där det brukade finnas slätter fanns det nu berg. Stora klippor hade rest sig längs kusten.

Kraftiga vindar blåste upp. Luften var full av rök och damm. Detta fortsatte så länge att många människor dog.

Till slut började frisk luft blåsa. Det förekom åskväder och störtfloder av vatten forsade fram över de låglänta områdena. Nu sprang människor som överlevt till högre belägen mark.

Det märkligaste var att efter den stora skakningen verkade det som om jorden svängt runt, och solen gick upp på en helt annan plats. Precis som bergen hade flyttat sig, gick nu solen som brukade gå upp i norr och ned i söder nu upp i öster och ned i väster.

Efter denna tid delade folket upp sig i grupper eller stammar och slog sig ned på olika platser, och de utvecklade också olika språk. Medicinmännen var respekterade och kunde färdas mellan de olika stammarnas områden.

Ingenting var sig likt efter den Stora Skakningen.

Flying Saucer Review
Vol. 40, No. 4 (Summer, 1995)

SAF-BULLETIN

Tidning för medlemmar i SOLNA ASTRONOMISKA FÖRENING. Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo, parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år	150:-
Junior + pensionär	100:-
Beställ provex	20:-
Postgiro 47 55 22 - 9	

Solna Astronomiska Förening
Box 2238, S-171 02 SOLNA

ARIKVET FÖR UFO-
FORSKNING
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

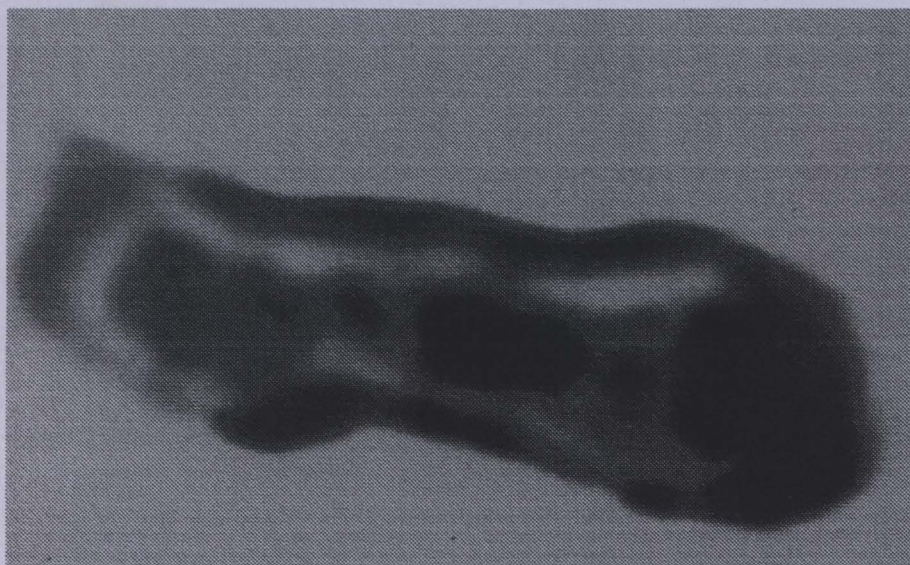

Har du någon bild i byrålådan?

Du eller någon du känner har kanske tagit en bild på något ovanligt eller konstigt som du vill ha förklarat. Skicka då in den med förtroende till oss för en första bedömning. Vi har många års erfarenhet av bilder på flygande föremål som kan verka underliga och svårtolkade. Vi har även kontakter med "proffslabb" för vidare analys.

Mora 1952. Ännu ej uppklarat. UI teori, 2st militära signalljus.

Fångat på film av Inge Falk. Svårtolkad pga, extrem förstoring och eftersläp.